

Rozważania: wtorek 17 tygodnia okresu zwykłego

Rozważanie na wtorek
siedemnastego tygodnia okresu
zwykłego. Omawiane tematy to:
zły chwast; doświadczenie
pokusy; siać pokój i radość.

- Zły chwast;
- Doświadczenie pokusy;
- Siać pokój i radość.

GDY TŁUMY SŁUCHACZY już odeszły,
a Jezus został sam ze swoimi
uczniami, ci proszą Go, aby wyjaśnił

im przypowieść o pszenicy i chwacie. Kiedy Pan opowiadał tę historię, podkreślał fakt, że dobro i zło będą współistnieć na ziemi aż do końca czasów. Teraz jednak odsłania przed uczniami inne wymiary tej opowieści, ukazując, że Jego słowa zawierały również głębokie znaczenie alegoryczne: tym, który sieje dobre nasienie, jest Syn Człowieczy, rolą jest świat, dobre nasienie to dzieci Królestwa, podczas gdy chwast to dzieci Złego. Ten chwast również miał siewcę, którym był diabeł, nazwany przez Chrystusa „nieprzyjacielem” (Mt 13,39).

Zło występujące na świecie i w naszym życiu nie pochodzi od Boga, lecz od diabła. Jego największym podstępem jest sprawić, byśmy uwierzyli, że nie istnieje. Podobnie jak nieprzyjaciół z przypowieści, sieje, gdy inni śpią, niezauważony, „milcząco jak wąż, który po cichu wprowadza truciznę”^[1]. Właśnie

dlatego dobrze jest obserwować nasze serca i nasze czyny, gdyż najczęściej kusi nas w drobnych sprawach codzienności, by powoli oddalić nas od Boga.

Diabeł dokłada szczególnych starań, by siać chwast na roli świata – to znaczy: niszczyć miłość i jedność między ludźmi, by zrodziła się nieufność i podział. W tym kontekście zachowały się osobiste zapiski św. Josemaríi, które odzwierciedlają jego wewnętrzną walkę o to, by Zły nie zasiał chwastu w jego sercu: „Będę bardzo ostrożny we wszystkim, co wiąże się z formułowaniem sądów o ludziach, nie dopuszczając do siebie złej myśli o nikim, nawet jeśli słowa lub czyny danej osoby stanowiłyby do tego rozsądną podstawę”^[2]. A następnie spisał listę konkretnych postanowień: „1/ Zanim zacznę rozmowę lub złożę wizytę, wzniosę serce do Boga. 2/ Nie będę się upierał,

nawet jeśli mam rację. Tylko jeśli będzie to na chwałę Bożą, wyrażę swoją opinię, ale bez pretensji. 3/ Będę unikał destruktywnej krytyki: gdy nie będę mógł chwalić, będę milczał”^[3]. I my także możemy zastanowić się, jak pielęgnujemy w naszym wnętrzu i wokół siebie miłość oraz jedność z innymi, by uczynić bezowocnym zasiew Złego.

.....

WSZYSCY MAMY DOŚWIADCZENIE podszeptów, jakie diabeł próbuje wzbudzać w naszym sercu. Sam Jezus również doświadczył pokus na własnej skórze, gdy udał się na pustynię. Jednocześnie wiemy, że moc i wpływ złego są ograniczone, ponieważ Bóg przyszedł na świat, „aby przez śmierć pokonać tego, który dzierżył władzę nad śmiercią, to jest diabła, i aby uwolnić tych wszystkich, którzy całe życie przez

bojaźń śmierci podlegli byli niewoli” (Hbr 2,14-15). Chrystus jest jedynym Panem. Szatan, ostatecznie, jest przecież tylko stworzeniem. To prawda, że wolno mu czynić zło - z powodów, których być może do końca nie pojmujemy, a które są ostatecznie związane z tajemnicą wolności. Ale prawdą jest również to, że Bóg daje nam wystarczającą siłę, aby pokonać każdą pokusę i że nawet jeśli jej ulegniemy, Jego miłosierdzie jest większe niż jakikolwiek grzech.

Pokusy same w sobie nie są złe: są próbami, dzięki którym możemy wzrastać w miłości do Boga lub w konkretnej cnocie. Dlatego, gdy stajemy wobec nich jako wobec okazji do zjednoczenia się z Bogiem, nie pozwolimy, by opanował nas strach czy zaskoczenie. Zwycięstwo złego ducha nie zawsze polega na tym, że nas pokona, lecz często na tym, że wprowadza w nasze serce niepokój – sprawia, że zaczynamy

myśleć, iż z tymi skłonnościami nie da się żyć blisko Boga. Św. Josemaria powiedział, że czuje się „zdolny do wszystkich błędów i wszystkich okropności, w które mogą popaść najbardziej niegodziwi ludzie”^[4]. I dodawał, że właśnie w uznaniu własnej słabości odnajdujemy siłę – bo prowadzi nas ono do zwrócenia się o pomoc do Boga i bliźnich, do bycia bardziej wyrozumiałymi dla niedociągnięć i zmagających innych ludzi oraz do ufności w miłosierną miłość Boga.

ŻYCIE CHRZEŚCIJAŃSKIE NIE SPROWADZA się jedynie do walki ze złem. Święty Josemaría lubił przypominać, że pierwsi chrześcijanie byli siewcami pokoju i radości: „Rodziny, które żyły Chrystusem i ukazywały Chrystusa. Niewielkie wspólnoty

chrześcijańskie, które były jakby ośrodkami szerzenia ewangelicznego przesłania. Domy podobne do innych domów w tamtych czasach, ale ożywione nowym duchem, przekazywanym wszystkim, którzy je znali i którzy mieli z nimi kontakt”^[5]. Z pewnością byli świadomi działania złego w świecie, a nawet doświadczali go we własnym życiu – ale ta świadomość nie prowadziła ich do pesymizmu ani do lęku. W Dziejach Apostolskich widzimy nawet, jak ataki, których doświadczali ze strony władz danego miasta, skłoniły ich do głoszenia Ewangelii w innych miejscach (por. Dz 8,1-4).

Pierwsi chrześcijanie wiedzieli, że nie walczą samotnie. Byli częścią wspólnoty, która motywowała ich do siania pokoju i radości. W dzieleniu się chlebem i Słowem znajdowali siłę, która pomagała im trwać w jedności. Wiedzieli, że mogą

otrzymać wsparcie od brata czy siostry w wierze, a jednocześnie czuli się odpowiedzialni za pielęgnowanie codziennych gestów, które umacniały ich przynależność do jednej rodziny. „Wspólnota, która strzeże drobnych szczegółów miłości, której członkowie troszczą się o siebie nawzajem i stanowią przestrzeń otwartą i ewangelizującą, jest miejscem obecności Zmartwychwstałego, który ją uświęca według planu Ojca. Czasami, dzięki darowi miłości Pana, pośród tych drobnych szczegółów otrzymujemy w darze pocieszające doświadczenie Boga”^[6]. Maryja może pomóc nam mieć serce uważne na te gesty, abyśmy mogli siać pokój i radość w duszach tych, którzy są wokół nas.

^[1] Franciszek, *Audiencja*, 15-V-2019.

[2] Św. Josemaría, *Zapiski wewnętrzne*, nr 389, 14-XI-1931. Cytowane w *Drodze, wydanie krytyczno-historyczne*, s. 607.

[3] Św. Josemaría, *Zapiski wewnętrzne*, nr 399, 18-XI-1931. Cytowane tamże.

[4] Św. Josemaría, *Rozmowy z Panem*, 163.

[5] Św. Josemaría, *To Chrystus przechodzi*, 30.

[6] Franciszek, *Gaudete et exsultate*, 145.

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/meditation/rozwazania-wtorek-17-tygodnia-okresu-zwyklego/> (17-03-2026)